

Борис Нечерда

Вірші з «Останньої книги»

* * *

Хто відмолоду пройшов
неповно-середню школу нещасть,
той о порі зрілості й випалих кучерів
усякраз удається до іронії,
щойно піймає себе
на гордошах від здобутого у змаганнях.

Здобутки ті (переважно) примарні,
іронія ж
урівноважує та замирює протиріччя.

І все було би в ажурі,
аби ж то понад усім тим (мистецтвом жити)
та не ширяла нешелесними крильми
печаль,
котра не визнає компромісів,

передовсім із Богом.

S. N. P.

Через декілька літ закінчиться мій недоліт
до мети, до судьби і до N, що єдину любив.
Слава віком накрилась і пахне, мов нафталін
в гробі, де вже гараздують міль і кам'яні пил.

Тільки декілька літ, і гаплик, і затим пушаша
гріхи незумисних провин,
і важкою совою зійде й підморгне з-над плеча
назавжди неживими очима хрещатий барвін.

Недоліт, недоплав, недолив, недопив, недолам квітка,
недобір і, нарешті, розпука дзвінка, коли мруть,
бо в затоні по-царськи зужитий на прах криголам
багрянницею ржі зацікавить хіба Камерун...

Та во врем'я безврем'я, затхле на пах і люте,
все одно незнищенна й така, що не прагне наторг,
залишається вдячність жаскому життю. Та людям
(дуже небагатьом).

Доповнення до заповіту

Більшого сволочизму,
ніж той, що в мені, нема. Ні?

Я не потрібен вітчизні.
Був я потрібний мамі.

Три крапки по слові погань.

Три літа і більш, як агжо
мати говорить із Богом.
Бог не про все їй каже.

Ледь оббулася в сяйві,
навикла до співів у кущах.
То нащо дрянцею взайве
ятрить материнську душу?

Пощо їй знатись на втечах,
на зсоху його семижил,
і як йому там ведеться,
самішому з найсаміших:

мінняє миро на мило,
а журавля на жандарма,
і неба сягти наміривсь
не так, як вона жадала...

Все вірно – і в сумі чисел,
і в крові з аорти чи пальця.
У мами вже інша вітчизна.
А я ще за цю чіпляюсь –
однóсердь, обáруч, усúцьль!

Вітчизні те все настільки
до лямпки... – мов квітка сучці
в солодкий період тічки.

Більшого сволочизму!..

P. S.

«...і прошу громаду: до титла
долюбити мою вітчизну,
як звідтам я сам не могтиму».

Пам'ятник на могилі Бориса Нечерди
(Друге Християнське кладовище, Одеса).
Автор пам'ятника Микола Степанов